

Český a Slovenský

1/2024

LION

Distrikt 122 - Česká a Slovenská republika

Co se děje v lionském hnutí právě teď?

Reporty, novinky, kalendář akcí

proběhlo jedno z pravidelných setkání prezidentů a funkcionářů Lions Club International Distrikt 122. Mezi úvodními pozdravy a proslovy, které vyzvedávaly hodnotu spolupráce v moderní atomizované společnosti zazněly v restauračních prostorách Paláce Austria

v Praze i úvahy guvernéra Distriktu Jaroslava Dobiše a člena LC Praha Bohemia Ambassador Jana Haura. Projevy výše uvedených se dotýkaly komunikace. Ne, ne, to není to správné slovo, vyzývaly k dialogu na novém stupni vývoje. K dialogu, který by přijímal názor druhého, s kým sice nemusíme souhlasit, ale přistupujeme k němu bez snahy jej v rozhovoru porazit nebo zesměšnit.

Opravdový dialog vyžaduje nasazení celé osobnosti. Není totiž jen rétorickým cvičením prezentujícím osobní pohled na svět, ale zapojení celé osobnosti, s její vnitřní konstalací, a odhalující stupeň vývoje lidské bytosti. Ve skutečném dialogu nastávají okamžiky, kdy nasloucháním protistraně ustupuje naše osobnost stranou, aby nezatížila poslech osobními názory a postoji. Je to jako skutečná návštěva jiné planety, která vyžaduje vnitřní disciplínu, aby tato návštěva mohla proběhnout, a sílu opět z této planety vystoupit a vrátit se do svého prostoru bez ztráty vlastní identity. Jde takřka o schizofrenní postoj, kdy na okamžik ztrácíme sebe a tak se nitro člověka této skutečnosti brání, protože uvnitř jsme nadále divočky, kteří loví a chtějí vítězit. Jak ale řekl Friedrich Nietzsche, člověk je provaz mezi zvířetem a nadčlověkem.

V prostoru skutečného dialogu se setkávají dva světy: JÁ a TY. Rodí se aktivní tolerance s prvky přijímání cizího světa, bez útrpného snášení pohledu jiného, kdy jen pasívně monitorujeme postoj druhého k našemu vlastnímu postoji. I to je tolerance jen s prvky pasivity, kdy, jako cestující v autobuse, nezaujatě pozorujeme krajinu ubíhající za oknem.

V tomto prostoru skutečného dialogu dochází k setkávání JÁ a TY. Tady může dojít k utváření autonomie v dialogu k tomu, co označila jedna z největších myslitelek 20. století Hannah Arendtová, pluralitou

názorů. V této pluralitě názorů nalézáme zkušenost, která nás proměňuje z „teoretického člověka“ na „člověka zkušenosti“, který proměňuje myšlenky v činy a přivádí ho k procesu individualizace vedoucí k rozkvětu možností, které v něm dlí.

Opomíjení této plurality jedinců, která není nic jiného než politikou, neboť ona je sférou společných záležitostí, zaniká naše schopnost přibližovat se k sobě samému jako zralé sebevědomé bytosti. Žel často zanedbáváme tuto sféru, protože neumíme vést dialog, bez skryté touhy oponenta porazit a možná i ponížit, neumíme hledat cesty mezi protichůdnými názory. Je na místě si, ale také říci, že se vůbec nejedná o lehkou cestu, protože jádrem dialogu je výše popsáný vnitřní postoj, který nás vede k návštěvě jiné planety. Vůči popisu skutečného dialogu, jako cesty k jiným světům ukrytým v nitru člověka, mohou vznikat námitky, které poukazují na bláhovost víry v nalézání cesty mezi protichůdnými názory.

Vyloučili jsme skutečný dialog o náboženství a věcech veřejných, protože se obáváme vlastní reakce z osobního nitra a nevěříme ve schopnost nalézání cest. Nedůvěřujeme reakci vlastního nitra ani nitra cizího a proto se rozhovory o náboženství a politických záležitostech mění spíše v kolbiště se snahou porazit jeden druhého.

Výše uvedený pokus o pochopení spirituální roviny dialogu poukazuje na to, že Lions Club není jen o charitě a šíření humanity ve světě. Lions Club sdružuje vzdělané a kultivované lidi, často s bohatými životními zkušenostmi a právě kluby se tak mohou stát prostorem pro výměnu životních zkušeností a tím pádem i prostorem pro útěchu a posilu, díky které budujeme humanitu jako most mezi lidmi.

Proto, když na úvod březnového setkání prezidentů a činovníků v Praze zazněla výzva k skutečnému dialogu, nebyla to jen výzva k hledání politické linie Lions a cesty k budoucnosti, ale i výzvou na spirituální rovině, která rozvíjí schopnosti, aby člověk byl člověkem.

Vladimír Gazdag
Šéfredaktor časopisu LION

Obsah

Očami guvernéra	4
Hardangervidda	9
Stalo se v Distriktu	13
Koncert, který otevřel oči i uši	15
Nekrolog: MUDr. Jan Sikora	16
Je handicap jen věcí těla?	17
Připravované akce	20

Český a Slovenský LION - 1/2024

Informační buletin Lions Club International - Distrikt 122, Česká republika a Slovenská republika

www.lci-d122.org

Šéfredaktor: Vladimír Gazdag, gazdag@praguelions.org

Grafika a sazba: Štěpán Klokočka, klokočka@praguelions.org

Redakce: redakce@praguelions.org

Web: lion.praguelions.org

Použité fotografie: Archiv autorů

Uzávěrka: 20.5.2024

Evidenční číslo:

Vydává: LCI - D 122, ČR a SR, náměstí 14. října 496/13, 150 00 Praha 5, Česká republika, IČ: 75077531, DIČ: CZ75077531

Neprodejné, určeno členům Lions Clubs International

Očami guvernéra

Každý človek sa občas pri ohliadnutí za seba a pri zamyslení nad svojou minulosťou pozastaví nad krokmi, ktoré vykonal. Keď som bol nedávno oslovený, aby som sa zamyslel nad svojou cestou v lionskom hnutí, jedno takéto pozastavenie som urobil. Poďme, ale poporiadku. Čo ma vlastne v minulosti priviedlo do Lions Clubs International?

Mám rád nové príležitosti, nové situácie a výzvy, ktoré otvárajú neznáme perspektívy. Taktiež som rád v spoločnosti zaujímavých ľudí, teším sa z toho keď môžem byť súčasťou zmien, mať možnosť pozitívne vplývať na rozvoj komunit a napomáhať tomu, aby svet bol humánnejší a ľudskejší. Spoločenstvo Lionov mi umožnilo tieto moje potreby naplňovať. Písal sa rok 1993, keď som bol oslovený Tiborom Kraščenicom, charterprezidentom LC Nitra, aby som sa pridala k spoločenstvu, ktoré lionský klub v Nitre zakladalo. Súhlasil som a počas nasledujúcich 30 rokov som zakúsil v našom klube rôzne situácie a to tak pozitívne ako i negatívne. Dokonca som v r. 2003 z klubu vystúpil. Potom, čo prešlo 5 rokov, bola mi podaná pomocná ruka k návratu a moje poslanie Liona pokračuje až dodnes.

Čo pre mňa znamenalo byť Lionom? Byť Lionom pre mňa znamenalo v počiatočkoch vytvárať vzťahy, ktoré boli pre mňa inšpiráciou a často aj pomocou. Vznikali príležitosti poznávať mnohé životné príbehy a byť účastný pri pomoci odkázaným. V dnešnej dobe pre mňa znamená byť Lionom príležitosť vplývať na komunity v ktorých pôsobíme, či na spoločenstvá s ktorými spolupracujeme. Po rodine a práci komunita Lionov zatiaľ stále uspokojuje moje potreby spoločenského vyžitia.

Hoci v kabinete guvernéra dištriktu pôsobím už 5 rokov, pre mňa je Lions Klub Nitra stále prioritou a cítim sa byť predovšetkým nitrianskym Lionom. A je byť na čo hrdý. LC Nitra je po LC Praha Bohemia Ambassador druhý najväčší klub. Z klubu pochádzajú, okrem mňa, ešte ďalší traja úspešní guvernéri, a to Tibor Buček, Rudolf Hlavačka a René Hudzovič.

Náš klub za 30 rokov pomohol stovkám jednotlivcov a desiatkam organizácií. Klub sa venuje preventívnemu meraniu zraku, v minulosti bol aktívny aj v programoch diabetes, environment a Lions Quest. Je stálym partnerom Mesta Nitra, ako aj Nitrianskeho samosprávneho kraja. Náš klub držal záštitu aj nad dištriktovým projektom výstavby nemocnice v Keni. O nitrianskom lionskom klube by som mohol hovoriť hodiny. Ale posuňme sa ďalej.

U památníku Slovenského Národného Povstania

Až do roku 2019 som existenciu kabinetu guvernéra dištriktu vnímal len prostredníctvom našich členov, ktorí sa stali guvernérm. Informácie, ktoré prinášali som síce počúval, ale inak som si žil životom nitrianskeho Liona. V r. 2019 som bol pozvaný do kabinetu pána Moru. Iniciatívu vtedajšieho guvernéra pána Moru na vytvorenie samostatného slovenského dištriktu som v tom čase hodnotil z dvoch pohľadov. Prvým bol pohľad na udržateľnosť samostatného dištriktu a druhým súlad s medzinárodnými stanovami a konštitúciami LCI. Dospel som k názoru, že za stavu, kedy sme boli i po 25 rokoch stále len provizórny dištrikt s klesajúcou členskou základňou, polovičný počet členov, hoci s vysoko motivovaným vedením, negarantuje napĺňanie cieľov podľa LCI a aktívne zapájanie sa do programov LCI. Vnímal som to tak najmä pri programe Výmeny mládeže, ale i pri možnostiach získavania prostriedkov z LCI, či využívania príležitostí, ktoré medzinárodné lionské prostredie poskytuje. Spôsob, ktorý nositelia iniciatívy zvolili, taktiež nebol v súlade s postupmi určenými normami LCI.

Tie totiž predpokladali predovšetkým vypracovanie štúdie uskutočniteľnosti s odôvodnením a jej predloženie spolu s rozhodnutím konventu o rozdelení medzinárodnej rade riaditeľov. Nevedel som sa stotožniť ani s postupom založenom na negatívnych emóciách a tvrdeniach bez hmotných dôkazov. S nositeľmi iniciatívy som však súhlasil v tom, že existujúca vertikálna organizačná štruktúra dištriktu, kde hlavnou organizáciou bol český spolok, ktorý mal organizačnú zložku v Slovenskej republike, je obsolentná. Bolo najvyššie vhodné ju zmeniť, nastaviť pravidlá pre eventuálne rozdelenie dištriktu v budúcnosti a zároveň na základe skúseností od ostatnej úpravy Konštitúcie a stanov tieto aktualizovať. Názorové rozdiely medzi skupinou za zachovanie dištriktu a skupinou presadzujúcou samostatný slovenský dištrikt vyvrcholili tým, že táto skupina vytvorila vlastnú samostatnú organizáciu. Takéto situácie nie sú ničím výnimočným, je to spôsob realizácie ústavného práva na zhromažďovanie.

Jumelage s Bavorskými Liony

Bolo mi ťažké, keď kabinet PDG Koželuhu prijal moju myšlienku novej organizačnej štruktúry, postavenej na princípe rovnosti medzi dvoma subjektami - občianskym združením registrovaným podľa slovenského a spolkom zaregistrovaným podľa českého práva. Prípravou nových dokumentov bol poverený Výbor

pre konštitúciu a stanovy pod vedením PDG Emy Štepánkovej. Práca s ňou bola pre mňa mimoriadne inšpiratívna a zaujímavá. Ema je skvelý tímový hráč, nevlastní názor ale s ním dokáže pracovať, vie dobre argumentovať ale dokáže vyhodnocovať a prijímať názory iných. Výsledok práce, návrh nových stanov spolku a združenia, návrh medzinárodnej zmluvy medzi oboma organizáciami a nové konštitúcie a stanovy, boli kabinetom PDG Koželuhu navrhnuté na predloženie konventu, ktorý ich v máji 2021 všetky schválil. Následne bola v Plzni mnou a PDG Koželuhom slávnostne podpísaná zmluva o spolupráci medzi slovenským občianskym združením a českým spolkom. Čo je však okrem zmlúv dôležité je to, že boli zároveň prerozdelené aj prostriedky, a na účet novovytvoreného slovenského subjektu bola presunutá polovica peňazí. Z „politických“ dôvodov bolo vtedy schválené, že všetky kluby môžu byť členmi oboch organizácií, čo však reálne nikdy nenastalo, nakoľko slovenské kluby platili členské poplatky do spolku a slovenské do občianskeho združenia. Túto „politickú barličku“ odstránil tohtoročný konvent. Pre obe organizácie platí právny režim substitúcie dištriktných konštitúcií a stanov. To znamená že, ak niečo neupravujú stanovy spolku či občianskeho združenia alebo vec upravujú inak než dištriktné konštitúcie a stanovy, platí úprava podľa dištriktných dokumentov. To isté platí pre vzťah dištriktných a medzinárodných konštitúcií a stanov. O tomto sa viac dozviete z môjho článku Ako sa rodí budúcnosť, ktorý je publikovaný na dištriktnom webe. Prijatím novej organizačnej štruktúry sa však naša práca na obnove dištriktu ešte len začala. Zásadne sa zmenilo postavenie viceguvernérov. Tí sa stali malými kráľmi vo svojich regiónoch. Jeden na dva roky v Českej republike a druhý na dva roky v Slovenskej republike. Majú takto možnosť riadiť svoj región a aktívnejšie sa pripravovať na svoj guvernérsky rok. Zmenila sa aj filozofia prípravy rozpočtu. Starý systém, kedy rozpočet nastupujúcemu guvernérovi pripravoval odchádzajúci guvernéror sa zmenil tak, že 1.viceguvernéror si pripravuje rozpočet pre svoj guvernérsky rok sám. To ale znamená, že ak ho chce pripraviť kvalitne, musí mať zostavený kabinet už na začiatku kalendárneho roka tak, aby budúci guvernéror na základe svojich guvernérskeho cieľov počas nasledujúcich mesiacov spolu s členmi svojho budúceho kabinetu zostavil plán práce a na základe neho svoj rozpočet, ktorý predloží na schválenie konventu. Rozpočet musí byť zverejnený na webovom sídle spolu s ostatnými dokumentami o ktorých bude rozhodovať konvent najneskôr 30 dní pred konventom, teda obvykle začiatkom apríla.

Tento rok sa niesol v znamení zvyšovania členskej základne. Funkčný dištrikt totiž potrebuje výkonný kabinet s výkonnými špecializovanými výbormi, s vlastnou centrálou a plateným personálom. Na to sú potrebné nielen peniaze ale aj široká členská základňa schopná poskytnúť dostatok kádrov pre tvorbu efektívneho kabinetu a výborov. Počet členov predpísaný pre riadny dištrikt – 1250 nie je číslo náhodné. Teória riadenia hovorí, že z v spoločenských organizáciách je cca 5% členov vhodných pre prácu v ich vedení. Pri počte 1250 je to teda cca 60 ľudí. Pri počte, ktorý máme toho času, teda pri počte 650 je to asi 30 ľudí. Táto teória sa potvrdila aj pri zostavovaní môjho kabinetu. Kabinet sa podarilo zostaviť vcelku úspešne, avšak výbory sme síce zostavili, ale málokto sa ukázal byť funkčný. Nástroje na zvyšovanie členskej základne, ktoré som s mojim kabinetom pripravil a realizoval, ako: Podajme ruku, Reciprocita, Rodinné členstvo či Domino pomohli zvýšiť v tomto roku členskú základňu o 10%, avšak k cieľu je to ešte ďaleko. Najdôležitejším nástrojom však zostáva zdravý klubový život, ktorý vysielaním pozitívnej energie

pritiahni ľudí dobrej mysle. Dobrý klubový život je v prvom rade zdravé klubové prostredie v ktorom sa ľudia bavia zaujímavou činnosťou, ktorej vedľajším avšak pre okolie hlavným produktom, je podpora a realizácia humanitárnych projektov. Klub by nemal byť prostredím pre chronických vysedávačov v organizáciách, chváliaci sa tým v koľkých organizáciách sedia, či pre ľudí, ktorí „čakajú“ na príležitosti. Mal by byť prostredím pre ľudí s usporiadanými rodinnými vzťahmi, vyriešeným pracovným životom, ktorí potrebujú pre svoje sebauspokojenie ešte spoločenský priestor v spoločnosti kde sa zabavia inteligentnou činnosťou a cítia dobre. Rovnako to znamená aj pre kabinet, byť jeho členom nie je cesta do svetiel reflektorov, či výťah ku kariére, alebo len príležitosť na zábavu. Byť členom kabinetu guvernéra je predovšetkým záväzok voči guvernérovi, jeho cieľom, taktiež záväzok voči ľuďom, klubom a hlavne - PRÁCA. To znamená dodržiavať termíny, plniť svoju „náplň práce“ definovanú dištriktými konštitúciami a stanovami a pokynmi guvernéra. Toto ani dnes všetci nepochopili. Osobitne ma mrzí, ak sa

občas u niektorých jedincov v lionskom hnutí zabúda na slušnosť, úctu, rešpekt a na elementárne pravidlá slušnosti, čoho som bol počas môjho guvernérskeho roku aj ja svedkom.

Nemocnice v Keni podporovaná D122

Záverom by som si dovoľil zhrnúť, že máme za sebou úspešný rok. Nielen, že sme zvýšili členskú základňu. Ale priniesli sme aj oživenie v kluboch, nové výzvy a projekty. Pomohli sme zrekonštruovať na východnom Slovensku po zemetrasení dve škôlky. Zviditeľnili sme dištrikt v pozitívnom svetle u vedenia LCI. Moje stretnutie s pani medzinárodnou prezidentkou v Budapešti malo u nej veľmi pozitívny ohlas. Podpísali sme nové Memorandum o spolupráci so SONS, ktoré posúva našu spoluprácu po rokoch na novú, vyššiu kvalitatívnu úroveň. Na druhej strane sme nezavreli zmluvu s Úniou nevidiacich pre ich prístup k rokovaniam. Kabinet na pár výnimiek pracoval vynikajúco. Komunikácia počas lionského roka bola dynamická, nielen na stretnutiach, ale aj on-line, prostredníctvom videokonferencií a WhatsApp-ových skupín. Mali sme nulté zasadnutie kabinetu ešte pred začiatkom lionského roka, počas roka sme mali 5 ďalších zasadnutí a dve československé stretnutia funkcionárov klubov, na jeseň v Piešťanoch a na jar v Prahe. Udržali sme vyvážený rozpočet a nemínali

sme peniaze lionov našporené v minulých rokoch. Trochu ma mrzí, že nový kabinet chce pracovať v novom roku so schodom 8.000 Euro. Ale konvent to schválil a tak uvidíme... K novinkám patrí aj nový dištriktný web a znovuzrodenie Lionského časopisu, komunikácia prostredníctvom WhatsApp-ových skupín, či už v rámci kabinetu alebo s prezidentami klubov tak, aby všetci mali v reálnom čase potrebné a korektné informácie. Vynikajúco pracovali zónoví chairmani.

Na záver chcem poďakovať tím členom kabinetu, tím funkcionárom klubov a tím lionom, ktorí sa aktívne tento rok zapájali do napĺňania lionských cieľov. Ste úžasní ľudia a je mi ctou s Vami pracovať a baviť sa.

S úctou ku všetkým Lionkám a Lionom,

Jaroslav Dobiš

DG D122 ČR a SR, 2023-24

Hardangervidda

To důležité je očím neviditelné
— Antoine de Saint-Exupéry

Do Finska jsme se dopravili lodí

Hardangervidda; výraz znějící jak malý slovní jazykolam, ale i slovo, které je synonymem zimních výzev pro jedince, kteří doufají, že změří své síly s grónským ledovcem. Tato největší náhorní plošina v Evropě, ležící jen pár hodin jízdy vlakem od Osla, má specifické klima. I když je situovaná stovky kilometrů pod polárním kruhem, tak se svými teplotami -25°C až -30°C a sněhovými bouřemi v otevřené krajině, je klima vskutku arktické. V době polárních objevů na přelomu 19. a 20. století právě tyto podmínky udělaly z plošiny oblíbené místo příprav na polární výpravy. Slavný Amundsen tam při svém rychlostním přechodu málem zahynul. Hardangerviddu nelze podceňovat, a proto bude vždy počáteční výzvou pro jedince, kteří budou mířit dál do ledových pustin naší planety.

Celou výpravu vedl Miroslav Jakeš, jeden z nejzkušenějších českých polárníků, který stál na čele čtyřčlenné skupiny, ve které jsem byl i já. Právě od něj jsem se rozhodl čerpat své zkušenosti, které by mi mohli později sloužit při dalších pokusech o překonávání osobních horizontů, a to jak těch fyzických, tak i těch spirituálních. Proč i spirituálních? Bílá poušť, bezbřehé prázdno a hluboký mráz, který láme lidskou psychiku a obnažuje nitro. To skýtá prostor pro dotek se zřídlem života, které rozněcuje lidského ducha i v okamžicích, kdy tělo zoufá a odmítá kráčet dál. Právě jiskru z tohoto zřídla si pak člověk touží odnést do civilizace, aby krácel dál, dýchal z plných plic a vstřebával každý okamžik, než pohasne jeho

život.

Cesta začala na malém vlakovém nádraží v Haugastølu, naši bráně do divoké a nezkrotné krásy Hardangerviddy. Vítr zvedal jemný sníh, který se vznášel v ovzduší a měnil slunce ve veliký matný světelný bod na obloze. Jedině pohyb a žaludek, který není prázdný, jsou dva činitelé, které jsou zdrojem tepla v těle. S tím každý z členů výpravy vyrazil, aby vzdoroval teplotě -25°C a sílící bouři. V té chvíli, každý táhl svůj mikrosvět, aby v něm, navzdory své kultivovanosti a extázi vzdoru divokosti přírody, probudil zdroj síly kráčet.

Vlakové nádraží v Haugastølu

V okamžiku, kdy denní šero přecházelo ve tmu, skupina stavěla své stany. Jediné pevnosti, které skýtalý prostor pro odpočinek. Bouře bičovala těla, tváře přimrzaly k maskám a ruce v okamžiku vytažení z rukavic boleli mrazem. Svět začínala zahalovat tma a prostor málem pohltil dva z nás, kteří bezmyšlenkovitě vyrazili pronásledovat odvárou rukavici. Pískání jim pak v te divoké vánici pomohlo najít cestu zpět. Člověk si uvědomí hodnotu maličkostí a chladné hlavy v ohrožení zdraví, kterou někdy zakryjí nánosy civilizace. Naše hrady, naše pevnosti poté celou noc bičoval víchr, který vytvaroval stanové tyčky do ohnutých větví stromů.

Druhý den byl naplněn „robotárnou“, kdy každý táhl své saně s výstrojí a pozoroval špičky svých lyží. Výpravy v polárních oblastech jsou naplněné dlouhými pochody, kdy je člověk ponořen do svého mikrosvěta a dotýká se své duše. Z vnějšího pohledu je to vlastně nuda, když se malá tečka symbolizující člověka pohybuje ve velké prázdnotě. Uvnitř jedince, ale probíhá bouřlivá aktivita. Vzpomínky, které jako stíny vystupují z temnoty, abychom je objali, kalkulace s jídlem a voda, která se taví ze sněhu. Život se probouzí, aby vystoupil z civilizačních stereotypů. U jezera Storkraekkja, tak jako každý další večer, byl zahájen rituál. Natavit sněž do termosek, uvařit jídlo, sklenka alkoholu na roztažení cév, aby se rychleji uvolnilo tělesné teplo do spacáku a lahev s širokým hrdlem na noční močení.

Východ slunce nad naším stanovištěm

Třetí den, byla cílem chata Stigstuv: obyčejná, dřevěná bouda s kamny a dřevěnými postelemi. Tam jsem byl poučen o významu pití a jídla ve vztahu k tělesnému teplu. Dostal jsem průjem, který odčerpával z těla vodu a živiny. Noc se pak změnila na chladné dlení ve spacáku. V takových podmínkách si člověk uvědomuje, co vše rozhoduje o vitalitě jeho těla, navazuje bližší vztah se svoji tělesností, které

začíná víc naslouchat.

Za slunného dne se pochoduje snáze

Evropská civilizace v minulosti degradovala tělesnost: učila nás, že tělo je méně hodnotná než duch, a že pudovost je ohyzdná. Ohluchli jsme vůči tělu. Už od Sokrata jsme na vše chtěli přijít rozumem a pojmenovat to. Jenže něco lze jen prožít a dotknout se ho uměleckým vyjádřením, ať je jakkoliv kostrbaté, a to je případ oné pudovosti. Vstřebávání těchto prožitků nás pak činí celistvějšími.

Dalším bodem přechodu na naší trati, byla hora Skipafjell. Jednalo se o masív, který byl náročný pro výstup, ale pohled do širokého okolí i v tom mrazivém počasí odkryl scénérii úchvatných rozměrů. Otevřená krajina s malými pahorky, na některých místech zalitá sluncem, se zahalovala v namodralém oparu. Prázdnota prostoru s hlubokým tichem v takové chvíli naplňuje člověka bezvýznamností. V kontrastu s mrazem a krásou rozprostírající se kolem, vznikal dojem jakési jedovaté krásy. Krásy za kterou se musí přijít, strpět nesnáze, přetrpět i bolest, ale to co si člověk odnáší, je něco s čím může umírat v duši. To je ta jedovatá kráska.

Další den naše kroky vedly z Skipafjellu k Fliseggi, místu, kde se sněž a led střetávají s ostrými skalami. Člověk má pocit, že přistál na Měsíci. Orientace v této krajině je pro cizince možná jen s navigačními pomůckami. Lidé v okamžiku pochodu mezi sebou moc nemluví, aby šetřili energii, ale současně také aby nechali na sebe působit rozlehlost prostoru. Tělo se stále víc a víc přizpůsobuje přírodním podmínkám a to co na začátku výpravy lámalo psychiku, je teď už jenom nepříjemné. My lidé jsme opravdu pozoruhodné bytosti. Ano, musíme svá mláďata vychovávat mnohem déle než jiní tvorové, ale nakonec hotový jedinec dokáže putovat i na Měsíc.

Fliseggi

Poslední den byl ve znamení cesty do malého městečka Geilo, které bylo našim cílem. Tělo, jako žíznivé zvíře, instinktivně prahlo po pohodlí civilizace, které skýtalo regeneraci. Zvláštní bylo, že v průběhu cesty nikdo nezaznamenal ani stopu po tzv. „ponorkové nemoci“. Možná večerní posezení ve stanu byla vždy vítaným okamžikem, kdy jednotliví členové výpravy přerušili svá celodenní mlčení vládající v průběhu pochodu, a ve vzájemném sdílení vytvářeli řetězec lidskosti.

Městečko Geilo

Co říci závěrem? To nejdůležitější co se děje v polárních krajinách se děje hlavně v duši polárníka. Tam probíhá to největší dobrodružství, kdy duše naslouchá tělu a reaguje na něj a tělo reaguje na duši. V okamžiku vyčerpání a únavy, vzdorujíc vichru a chladu, vlhku a nepohodlí, může člověk narazit na subtilní projevy lidské existence. Tam zjišťujeme, že všechna nebesa a pekla jsou v nás.

Vladimír Gazdag

Šéfredaktor časopisu LION

Stalo se v Distriktu

LC Heraldic přijal nové členy

LC Tábor uspořádal pravidelný koncert

V obci Ďápalovce pomáháme obětem zemětřesení

Ples LC Brno Špilberk v Grand hotelu Brno

Výprava D122 na Lions International Convention 2023

Jumelage s bavorskými Liony v Coburgu

Vladimír Páral a Vojtěch Trapl v Mariánských lázních

Lions kluby z Teplic odvázejí 800 brýli do Plzně

LC Teplice na návštěvě v Praze

Koncert, který otevřel oči i uši

V pátek 22. ledna jsem měl tu čest být mezi posluchači koncertu ze skladeb vítězů Mezinárodní soutěže pro nevidomé skladatele 2023 na Konzervatoři Jana Deyla v Praze. Byl to vskutku nezapomenutelný zážitek, který mi ukázal, že hudba může propojovat lidi, bez ohledu na jejich schopnost vidět.

Koncert společnými silami uspořádali: Konzervatoř Jana Deyla, Sjednocená organizace nevidomých a

slabozrakých ČR (SONS) a Nadační fond Mathilda. Na program bylo šest skladeb oceněných v soutěži konané minulý rok. Soutěž byla otevřená pro nevidomé skladatele z celého světa, kteří mohli poslat své originální dílo v jakémkoli hudebním žánru. Cílem soutěže bylo podpořit tvůrčí potenciál nevidomých skladatelů a zviditelnit jejich uměleckou práci.

Skladby byly provedeny pedagogy a studenty Konzervatoře a střední školy Jana Deyla, Pražské konzervatoře, HAMU Praha, Fakulty umění Ostravské univerzity a JAMU Brno. Bylo obdivuhodné sledovat, jak dokonale zvládli interpretovat různorodé a náročné skladby, které vyžadovaly nejen technickou zručnost, ale i citlivost a porozumění. Skladby využívaly netradičních nástrojů, jako je vibrafon, lesní roh nebo trombón a mistrně kombinovaly hlas, klavír a

violoncello.

Mezi autory byly skladatelé ze zemí jako je Ukrajina, Turecko, Německo a Česká republika. Ti každou skladbu vždy krátce představili a vysvětlil, co je inspirovalo k jejímu vzniku, jaké poselství nese a její hlavní hudební prvky. Bylo zajímavé slyšet, jak různé zkušenosti, kultury a osobnosti ovlivňují tvorbu nevidomých skladatelů. Někteří z nich byli profesionální

hudebníci, jiní amatéři, ale všichni měli společnou vášeň pro hudbu a touhu sdílet ji s ostatními.

Užil jsem si krásnou hudbu, která mne dokázala dojmout, povzbudit, ale i ukolébat. Zároveň jsem obdivoval kreativitu a talent nevidomých skladatelů, kteří se i přes své zrakové omezení dokáží vyjadřovat prostřednictvím hudby. Koncert mi otevřel oči i

uši a ukázal mi, že hudba je univerzálním jazykem, kterým se můžeme dorozumět a pochopit navzájem. Byl to pro mne velmi inspirativní a působivý zážitek na který budu ještě dlouho vzpomínat.

Štěpán Klokočka

Prezident LC Praha První

Nekrolog: MUDr. Jan Sikora

Dne 10. dubna před polednem nás navždy opustil náš významný lion, zakládající člen LC Praha Hartig, MUDr. et RNDr. Jan Sikora, CSc. Ztrácíme tak vpravdě renesanční osobnost, obohacující stejně tak českou medicínu jako české lionské hnutí. Byl hrdý na svůj polský původ i související pevnou víru, a proto jej přátelé neoslovovali jinak než Janusz.

V roce 1965 absolvoval Lékařskou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci a poté v roce 1971 úspěšně dokončil dálkové studium chemie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Významné bylo Januszovo působení v Psychiatrické nemocnici v Horních Beřkovicích v letech 1965 až 1994, kde se z pozice sekundáře-absolventa postupně propracoval až na ředitelskou funkci. Z tohoto postavení úspěšně organizoval i materiální podporu dlouhodobě hospitalizovaných pacientů ze zdrojů LC Praha Hartig a spřízněných italských lionských klubů. V následujících letech pak pracoval jako primář Dětské psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice v Motole, odkud posléze přešel do soukromé praxe. V roce 1994 založil Společnost pro biologickou psychiatrii a byl jejím dlouholetým předsedou. Za celoživotní přínos pro psychiatrii mu byla udělena v roce 2012 medaile České psychiatrické společnosti. Svými zkušenostmi z medicínského prostředí nemalou měrou přispěl i k realizaci grantu LCIF na výstavbu lionského oftalmologického centra ve Fakultní nemocnici na Vinohradech.

V klubu byl Janusz nevyčerpatelným zdrojem nápadů a zábavy, takže platilo, že tam kde je Janusz, tam není nuda. Jako vypravěč vtipů byl nepřekonatelný a jejich zdroj byl nám vždy zahalen tajemstvím.

Janusz sdílel svou životní pouť s milovanou Idou, která byla jeho oddanou manželkou i nahrávačem v zábavě. S láskou budou naň vzpomínat i děti, Míša a Honzík, a 4 vnoučata.

Nezapomeneme!

Členové LC Praha Hartig

MUDr. et RNDr. Jan Sikora, CSc.

Je handicap jen věcí těla?

Každý člověk se rodí do společnosti v rámci rodinného systému. Tento systém tvoří jedinci se svými vnitřními světy, které byly formovány jak osobní životní zkušeností, tak i různými „memy“, se kterými jedinec přicházel do kontaktu v rámci mezilidských interakcí. V obecné rovině lze za memy označit cokoliv, co se šíří v rámci mezilidské komunikace nebo je součástí naší kultury (od básničky přes vtip až po filosofické systémy). Tyto společensko-kulturní vzorce se v našem nitru usazují a dále společně s osobní životní zkušeností, formují náš život.

Ať lidské dítě vyrůstá v jakýchkoli podmínkách, není-li mentálně postižené, naučí se tak či onak vycházet s ostatními a pravděpodobně získá i nějaké dovednosti. V dítěti však existují i síly, které nemůže získat, natož je rozvíjet, učením. Není zapotřebí a ani nelze, učit žalud jak se má změnit v dub. Dostane-li však šanci, rozvine své vlastní možnosti. Stejně tak i lidský jedinec, dostane-li šanci, má tendenci rozvíjet svůj jedinečný lidský potenciál, své jedinečné možnosti a to i navzdory neuróze či společnosti vyzvedávající shon, soutěživost a nutnost uplatnění z důvodu osobní prestiže. Naplní tak životní síly svého pravého já: průzračnost a hloubku svých citů, myšlenek, přání a zájmů, schopnost čerpat ze svých vlastních zdrojů, sílu své vůle, zvláštní schopnosti a vlohy, schopnost sebevyjádření a schopnost vyjadřovat ve vztahu k druhým své city. Krátce řečeno, nebude uhýbat z cesty a poroste v jednotě se sebou samým k seberealizaci. Neboť jak řekl Friedrich Nietzsche „Člověk je provaz napnutý mezi zvířetem a nadčlověkem“.

Jak už bylo výše uvedeno, jak memy tak i osobní životní zkušenost produkují tzv. základní úzkost. Ta je nepsaným dědictvím, které si předáváme z pokolení na pokolení, z rodiče na dítě a z jedince na jedince. Základní úzkost, kterou získáme následně formuje naše postoje k okolí. Úzkost se přetavuje do různých scénářů, které následně vykrystalizují do postojů poddajnosti, agresivity nebo uzavřenosti. Podle svého zaměření se pak vytvářejí i odpovídající potřeby, citlivá místa, inhibice a morální hodnoty. Například jedinec s převažující poddajností má sklon se nejen podřizovat druhým a opírat se o ně, ale pokouší se také být nesobecký a dobrý. Agresivní jedinec přisuzuje hodnotu síle, odolnosti a boji.

Aby jedinec uspěl v soutěživé společnosti snaží se nabýt vnitřní rovnováhu tvorbou ideálního já. Sebeidealizace se často ve společnosti stává hnací silou a zvláště moderní společnost produkuje tzv. „honbu

za slávou“. Stavebními kameny sebeidealizace je potřeba dokonalosti, neurotická ambice a potřeba mstivého triumfu. O dokonalosti často slýcháváme ve společnosti, která mluví o potřebě být dokonalý rodič, dokonalý zaměstnanec, dokonalý přítel, atd. Neurotická ambice je honbou za viditelným úspěchem. Je to snaha být slavný a úspěšný, bez náplně. Muž, který střílel na amerického prezidenta v 80. letech, neměl jasnou představu proč na něj střílí, jen chtěl být slavný. Mstivý triumf je velice skrytá forma neurózy naší moderní lidské bytosti. Může být úzce propojen se snahou něčeho dosáhnout a mít úspěch, ale v tomto případě je hlavním motivem druhé zahánbit, vlastním úspěchem porazit nebo získat moc, vůdčí postavení a způsobit jiným utrpení - většinou spojené s ponížením.

Výše popsané obecné mechanismy, které dřímou v každém z nás a projevují se v různé míře vystoupí na povrch lidské bytosti mnohem víc v krizových situacích. Jednou z nich je i soužití s handicapovaným členem rodiny, kdy každý člen rodiny je hluboce obnažován ve své existenci. Lítost a smutek neznamená umrtvení výše popsaných mechanismu v nitru, které povstávají ze základní úzkosti a směřují k potřebě sebeidealizace. A tyto mechanismy nezanikají ani u jedinců sdružených v různých institucích věnujících se světu handicapovaných. Neustálá snaha po reflexi a sdílení této reflexe je cestou k tomu, aby v nás nevychladli žhnoucí uhlíky, které vytvářejí teplo mezilidských vztahů.

Narození dítěte se zrakovým postižením nebo vzniklá zraková vada, je velkým zásahem do života celé rodiny. S postižením dítěte se každý z členů rodiny vyrovnává po svém. Po překonání prvotního šoku však nezbyvá, než se smířit s touto nezvratnou situací a snažit se vytvořit dítěti co nejpřírozanější podmínky pro výchovu. Výchova zrakově postiženého dítěte vyžaduje velkou dávku trpělivosti i sebezapření. Je to běh na dlouhou trať. Každý rodič, kterému se narodí dítě s postižením, přemýšlí od začátku zjištění vady nad tím, jak jeho dítě bude existovat v budoucnu. Zda zapadne mezi kolektiv vrstevníků, zda nalezne vhodnou možnost vzdělávání či pracovního uplatnění. Zda bude jednoho dne schopen vést srovnatelně plnohodnotný život s intaktní společností.

Gift of Sight

Commissioned by the City of St. Louis, Missouri
Fritz Koenig, 1911-1987
The sculpture was dedicated to the memory of
the late Fritz Koenig, a St. Louis native and
a member of the St. Louis Art Society. It was
created by the artist's son, Fritz Koenig, Jr.,
in 1987.

Dle mého názoru by mělo dítě s postižením přicházet do styku se všemi předměty a jevy prostředí, se kterými se denně setkává i intaktní společnost. Také si myslím, že by dítě nikdy nemělo poznat, do jaké míry může jeho postižení způsobovat starosti rodině nebo okolí. Mohlo by pak mít pocit, že okolí způsobuje problémy, avšak ne vlastní vinou. Důležité také je, umět rozložit pozornost mezi sourozence tak, aby ani jedno z dětí nemělo pocit méněcennosti. Dítě si totiž vytváří svůj vlastní obraz světa, který odpovídá tomu, jak mu ho rodiče vysvětlují. Především prostřednictvím rodiny si totiž dítě uvědomuje svoji roli a místo ve společnosti.

Základem rozvoje člověka, tak aby mohl čelit nesnázím života, je sdružovat se a sdílet se. Pastí sdílení, které ustrne jen na rovině přitakávání, je skutečnost, že toužíme jen po názorech, které podporují náš postoj k vnímání světa. V té chvíli nastává riziko, že nejsme schopni nahlédnout na nedostatky produkováné vztahem za účelem podpory našich stereotypů. Pokud se naučíme podávat jinému člověku zpětnou vazbu bez útočných prvků a bez vnitřní soutěživosti, může se zrodit situace, kdy je zpětná vazba zdrojem nalézání možností jak postupovat vpřed. Zbavit se soutěživosti je ale náročné, protože od dětství jsme povzbuzováni slovy: „Děti, kdo bude první tam nebo tam“.

V díle významného antropologa Jareda Diamonda „Svět který skončil včera“, byl uveden velice zajímavý příklad, který nastavuje modernímu člověku

jakési černé zrcadlo. Autor popisuje tradiční svět kmenového uspořádání a moderních průmyslových společností. Dílo nevyzvedává jednu nebo druhou stranu. Oba světy si mají co nabídnout. Protagonistou jednoho z příkladů je rodina amerických misionářů, která působí u domorodých kmenů na ostrově Papua Nová Guinea. Misionáři přicházejí často do tohoto prostředí i se svými rodinami a působí v něm i několik let. Jedna z těchto rodin později popsala svůj návrat do Spojených států amerických jako šok. Jejich děti, které vyrůstaly s rodiči v domorodém prostředí, se navrátily do amerického školního systému na středozápadě, kde se opět dostaly do kontaktu se soutěživostí moderní společnosti. Děti byly opět ve škole povzbuzované k soutěživosti a prvek spolupráce, tak jak byl povzbuzován v kmenovém společenství se ztrácel.

Co říct na závěr? Lidská bytost je plná rozporů, jak řekl doktor Zajus (starý opičák z filmového zpracování Planeta opic). Toužíme po vzájemném teplu, ale jsme jako dikobrazy. Jen co se k sobě začneme přibližovat, začneme se bodat svými ostny. Možná proto že nás vyděsí vlastní zranitelnost, vlastní nahota a obava ze zneužití této naší pozice. Být člověkem se vším všudy s intelektuálním a emočním vzedmutím si žádá lví sílu. Chce to nezdolnou odvahu vykročit na cestu lidskosti. Buďme lvi přátelé!

Vladimír Gazdag
Šéfredaktor časopisu LION

Připravované akce

Červen

1.6. Koncert pre Špišsku katolícku charitu
Košice
LC Košice

6.6. Letní raut
Restaurace Zvonařka, Praha
LC Praha Bohemia Ambassador

13.6. Den zdraví Modřany
Modřany, Praha
LC Praha Strahov - San Giorgio

14.6. Lionský klubový guláš
Strelnici v Nižnej Hutke
LC Košice

22.6. Ocenění osobností dlouhodobě působících ve prospěch lidí se zrakovým postižením
Kostel U Salvátora, Praha
SONS

22.6. Návšteva výstavy Miro Žbirka
Východoslovenskom múzeum, Košice
LC Košice

Červenec

14.-16.7. Přátelské setkání s LC Pezinok
Pezinok
LC Tábor

15.7.-20.7.2024 Podpora Tábora pre nevidiace deti
Košice
LC Košice

Srpen

24.8. Lions golf cup
Golf Club, Pardubice
LC Pardubice

Září

13.-15.9. Prodej na Táborských setkáních
Tábor

LC Tábor

28.9. Výstup na Ďumbier
Brezno
LC Brezno

Říjen

5.10.2024 Medzinárodný maratón mieru
Košice
LC Košice

7.10. Setkání Lionů na Vysočině
Kouty u Ledče nad Sázavou
LC Praha Bohemia Ambassador

16.10. Koncert pro Bílou pastelku
Václavské náměstí, Praha
SONS

Listopad

7.11. Chřítativní večer Lionská Pohoda 2024
GES Klub, Košice
LC Košice Cassovia

12.11. Martinská Husa
Konzervatoř Jana Dejla, Praha
LC Praha Strahov - San Giorgio

21.-24.11. Celostátní festival Tyfloart
Sezimovo Ústí
LC Tábor

Český a Slovenský LION - 1/2024

Informační buletin vydává Lions Clubs International
Distrikt 122 - Česká republika a Slovenská republika
www.lci-d122.org

Neprodejné, určeno členům Lions Club International